

Vid

Sång- och Musikfesten

i Åbo

Våren 1892

I.

*Högt upp i nord där fins ett land
med sjö vid sjö, med strand vid strand,
med klippor röda, klippor grå,
där hafvets vreda böljor gå.
Där fins ett land med ås och mo,
där enslighet och tystnad bo,
där skogen växer vild och grof
och björnen än går ut på rof.*

*Högt upp i nord där fins ett land
med frost och is från strand till strand,
och köld i mörka vinterdar,
då kulen storm kring näjden far.
Där ligger drifvan vit och tung
utöfver stig och bygd och ljung;
i långa månkhvarf allt syns dödt,
förstelnadt, fruset och förödt;
och norrskensbågen lyser klar
i nattens timmar, underbar. —*

*Så kommer dock en stund till sist,
då mörkrets makt har spiran mist,
då vinterns storm och köld och strid
flyr hän för värme, fröjd och frid.
Då vaknar böljan åter ung,
då grönskar ödemarkens ljung,
då blommar sippan, björken klär
i vårlig skrud sig, ljus och skär,
och häggen doftar, ängen står
i fägring — det är vår; är vår! —*

Ja, det är vår igen på sorglig vinter,
som sett vårt land i fattigdom och nöd,
som sett vårt folk i tunga dagar kämpa
sig fram i armod och i brist på bröd.

Från Finlands hjärta lyftats som en börda,
när åkern står igen och lofvar skörd.
O allmakt du, som det förmår att hjälpa,
o låt den icke blifva frostförstörd!

Gjut solens guld på fosterlandets tegar
gif åkern svalka, grödan himlens regn,
gif dagligt bröd i hvarje härjad stuga,
gif Finlands jord välsignelse och hägn!

2.

Så tung som vintern nyss låg öfver Norden
med köld och mörker i sin härskarhand,
så låg ock en gång hedendomens dunkel
och andligt armod öfver detta land;
här härskade den råa styrkan endast
som icke kände mänsklig rätt och lag,
till dess att också här den ändtligt grydde,
kulturens första morgonväkt och dag.

Och det var här, på Auras vackra stränder,
han steg i land, den man, som bana bröt
för kristendomens ande, ljus och bildning,
och det var här, som lön, han döden ljöt.
Än synes källan, dit den förste finnen
till dopet tvangs med eld och svärd en gång;
med vapenmakt den tiden Kristi lära
man bredde ut, ej blott med tal och sång.

Sen denna tid ha många år förrunnit,
men biskop Henriks sådd har slagit rot;
sen denna stund ha goda dagar växlat
med nöd och krig — ett ständigt för och mot . . .

Och här på Auras strand från dessa tider,
här bo de sekälgamla minnen kvar;
vid hvarje steg man tar leds tanken åter
till flydda händelser och flydda dar.
I vaxlingsrika år var detta Åbo
den nya andans säkra härd och stöd;
ej endast vapendån, men lärdomsordet
från dessa näjder ut till bygden ljöd.
Och många namn, dem stolta häfdens lärde
ha präntat ned uppå historiens blad,
med band olösliga, sin glans ha fäst
vid Finlands första borg och hufvudstad . . .

Så gick då Finland fram vid Sveriges sida,
liksom en yngling af sin broder ledd,
emot kulturens framtidsmål i fjärran,
uppå en stråt, så ofta svårbeträdd.
Och Finlands folk, i nöd och faror härdadt,
det växte upp och blef en ung nation
med egna sträfvanden och egna tankar,
men vesterländsk till anda och till ton.

Väl skildes Finland sen från Svea brodern;
dess framtid länkades på annat sätt;
dock gick i lugn dess lif i samma fåra
som fart, som mål och riktning en gång gett.

Ja, detta värk, som här vid Kuppis källa
sitt upphof fann och ständigt fram har gått,
som tusen växlingar och tusen öden
med kraft och seghet redan har bestått,
kulturens värk, det kan väl mer ej falla,
det får ej falla, får ej gå till grus,
men skall på samma grund allt högre byggas
mot sanning, adel, frihet, sol och ljus!

Som våren kommer efter vinterns mörker
och klär naturen i sin blomsterprakt,
Så skall, o land, för dig en gång det våras,
din odling slå i blom från trakt till trakt!

Se, som en väktare, fast böjd och gammal,
dock håller vakt, där trofast förr han stått,
i själfva åldern maningsfullt och mäktigt
på Aura stranden där står Åbo slott! —

*Men allmakt du, lägg mild din hand vid värket.
Håll fjärran åskans hot och stormens dån!
Vi hafva sträfvat som oss plikten hjudit,
fördrif de mörka molnen fjärran från!*

*Gjut solens guld på fosterlandets tegar,
gif åkern svalka, grödan himlens regn,
gif tröst och fröjd i hvarje sorgtyngd stuga,
gif Finlands jord välsignelse och hägn!*

* *
*

*I dag är fest vid Auras våg
för rik och fattig, hög och låg;
bland blom och fanor, dagen lång,
är högtid med musik och sång.*

*Musik, din makt är stark och stor,
stärk du hvad ädelt hos oss bor;
förökad lust och styrka gif,
att bruka framgångsrikt vårt lif!*

*Oss sammanslut i enighet,
i kärlek och i trofasthet,
vig in vårt hjärta och vår hand,
att värka för vårt dyra land!*

